

Sygnatura akt I C 647/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Konin, dnia 6 grudnia 2017 roku

Sąd Okręgowy w Koninie Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Angelika Lewandowska

Protokolant: sekretarz sądowy Justyna Tomasik

po rozpoznaniu w dniu 6 grudnia 2017 roku w Koninie

sprawy z powództwa (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.

przeciwko M. P.

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 80.421,74 zł (osiemdziesiąt tysięcy czterysta dwadzieścia jeden złotych siedemdziesiąt cztery grosze) z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP, ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi od kwoty 74.459,65 zł (siedemdziesiąt cztery tysiące czterysta pięćdziesiąt dziewięć złotych sześćdziesiąt pięć groszy) od dnia 28 grudnia 2016 roku do dnia zapłaty.
2. Oddala wniosek pozwanego o rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty.
3. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.016,06 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSO Angelika Lewandowska

Sygn. akt I C 647/17

UZASADNIENIE

Powód Bank (...) S.A. w W. wystąpił w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko M. P. o zapłatę kwoty 74.459,65 zł z tytułu nieopłaconej należności głównej z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od 28.12.2016 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie kwoty 5.962,09 zł z tytułu odsetek umownych naliczonych od dnia 16.01.2016 r. do dnia 27.12.2016 r. a także zasądzenie zwrotu kosztów sądowych w wysokości 1.006,00 zł i kosztów opłaty manipulacyjnej w wys. 10,06 zł.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że przysługuje mu wobec pozwanego w/w wymagalna wierzytelność z tytułu zawartej na piśmie umowy: KREDYT GOTÓWKOWY nr (...) z dnia 19.02.2014 r. Na kwotę 80.421,74 zł składa się:

- kwota 74.459,65 zł z tytułu nieopłaconej należności głównej,
- kwota 5.962,09 zł z tytułu odsetek umownych naliczonych od dnia 16.01.2016 r. do dnia 27.12.2016 r.

Dalej powód argumentował, że zgodnie z treścią umowy KREDYT GOTÓWKOWY nr (...) z dnia 19.02.2014 r. przysługiwało mu od dnia 28.12.2016 r. do dnia zapłaty prawo naliczania odsetek umownych w wysokości

czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP z ograniczeniem do dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie od niespłaconej należności głównej w kwocie 74.459,65 zł.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 06.03.2017 r. sygnatura akt. VI Nc-e (...) Sąd Rejonowy L. VI Wydział Cywilny nakazał pozwanemu w ciągu dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłacić powodowi kwotę łączną 80.421,74 zł w tym kwotę 74.459,65 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 28.12.2016 r. do dnia zapłaty, kwotę 5.962,09 zł oraz kwotę 1.016,06 zł tytułem zwrotu kosztów procesu albo w tym terminie wnieść sprzeciw do Sądu.

W dniu 03.04.2017 r. pozwany M. P. złożył sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od strony powodowej kosztów procesu.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany zarzucił, że roszczenie dochodzone przez powoda jest nieudowodnione w zakresie wymagalności i wysokości zobowiązania.

W odpowiedzi na sprzeciw pozwanego powód podtrzymał powództwo w całości.

W uzasadnieniu powód zaznaczył, że strona pozwana nie zakwestionowała faktu zawarcia umowy nr (...) kredytu P. z powodem a nadto pozwany nie przedstawił żadnych dowodów na okoliczność, iż uregulował swoje zobowiązanie wobec powoda.

W toku postępowania pozwany uznał powództwo i wniósł jednocześnie o rozłożenie przez Sąd zaległości na raty (k. 75).

Sąd ustalił, co następuje:

M. P. zawarł z dnia 19.02.2014 r. z powodem umowę nr (...) kredytu P. przeznaczonego na spłatę kredytu gotówkowego w (...) S.A. nr (...) z dnia 23.05.2012 r. oraz zakup maszyny w całkowitej kwocie kredytu 89.900,00 zł na okres kredytowania wynoszący 95 miesięcy (k. 17 – 22).

Pozwany nie spłacał regularnie kredytu. Pismem z dnia 20.12.2016 r. powód poinformował pozwanego o zadłużeniu i wezwał do zapłaty kwoty 80.258,53 zł w terminie do dnia 27.12.2016 r. jednocześnie informując pozwanego że brak spłaty zadłużenia we wskazanym wyżej terminie może skutkować skierowaniem do sądu pozwu o zapłatę (k. 23).

Dnia 16.05.2016 r. powód dokonał wypowiedzenia umowy kredytu (...). Termin wypowiedzenia wynosił 30 dni i liczył się od dnia następującego po dniu doręczenia wypowiedzenia. M. P. otrzymał przesyłkę zawierającą wypowiedzenie w dniu 01.06.2016 r. (k. 56 – 58).

Pozwem z dnia 05.01.2017 r. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód wystąpił przeciwko M. P. o zapłatę kwoty 74.459,65 zł z tytułu nieopłaconej należności głównej z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od 28.12.2016 r. do dnia zapłaty, zasądzenie kwoty 5.962,09 zł z tytułu odsetek umownych naliczonych od dnia 10.01.2016 r. do dnia 27.12.2016 r. a także zasądzenie zwrotu kosztów sądowych w wysokości 1.006,00 zł i kosztów opłaty manipulacyjnej (k.2).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 06.03.2017 r. sygnatura akt. VI Nc-e (...) Sąd Rejonowy L. VI Wydział Cywilny nakazał pozwanemu w ciągu dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłacić powodowi kwotę łączną 80.421,74 zł w tym kwotę 74.459,65 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 28.12.2016 r. do dnia zapłaty, kwotę 5.962,09 zł oraz kwotę 1.016,06 zł tytułem zwrotu kosztów procesu albo w tym terminie wnieść sprzeciw do Sądu (k. 4).

W dniu 03.04.2017r. pozwany M. P. złożył sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od strony powodowej kosztów procesu(k. 6).

W wyniku złożenia przez pozwanego sprzeciwu od nakazu zapłaty postanowieniem z dnia 11.05.2017 r. sygn. akt VI Nc- e (...) Sąd Rejonowy L. VI Wydział Cywilny postanowił przekazać sprawę do Sądu Okręgowego w K. (k. 8).

W dniu 27.12.2016 r. powód wystawił wyciąg z ksiąg bankowych nr (...), w którym stwierdzono, że na dzień 2016-12-27 w księgach bankowych figuruje wymagalne zadłużenie dłużnika M. P., PESEL: (...) z tytułu Umowy: KREDYT GOTÓWKOWY nr (...) z dnia 2014-02-19 oraz że na wymagalne zadłużenie składają się:

1. należność główna w wysokości: 74459,65 PLN,
2. odsetki za okres od 2016-01-16 do 2016-12-27 w wysokości 5962,09 PLN stopy procentowe, według których naliczone były odsetki wynoszą:
 - za okres od dnia 2016-01-16 do dnia 2016-02-15 wg stopy procentowej 8,73% od zadłużenia nieprzeterminowanego,
 - za okres od dnia 2016-02-16 do dnia 2016-05-15 wg stopy procentowej 8,69% od zadłużenia nieprzeterminowanego,
 - za okres od dnia 2016-05-16 do dnia 2016-07-05 wg stopy procentowej 6,67% od zadłużenia nieprzeterminowanego,
 - za okres od dnia 2016-08-31 do dnia 2016-12-27 wg stopy procentowej 10,00% od zadłużenia przeterminowanego.

Dalsze należne odsetki umowne naliczane są od aktualnej kwoty należności głównej od dnia 2016-12-28 do dnia zapłaty, według zmiennej stopy procentowej właściwej dla kredytów przeterminowanych i kredytów postawionych po upływie terminu wypowiedzenia w stan natychmiastowej wymagalności, udzielonych na cel konsumpcyjny stanowiącej każdorazowo czterokrotność wysokości stopy kredytu lombardowego NBP i obciążają dłużnika. Na dzień wystawienia niniejszego wyciągu stopa procentowa wynosiła 10% w stosunku roczny (k.25).

Na rozprawie w dniu 6 grudnia 2017 r. pozwany wniósł o rozłożenie należności na raty i nie kwestionował, że jest winien powodowi dochodzoną kwotę. Pozwany informacyjnie wskazał, że kontaktował się z centrum Restrukturyzacji i Windykacji (...) w Ł. i jest po rozmowach dotyczących spłaty zadłużenia w ratach. Warunkiem ustalenia wysokości rat była wpłata przez pozwanego jednorazowo 10% zadłużenia. Po dokonaniu takiej wpłaty istnieje możliwość rozłożenia zadłużenia na raty (k.75).

Pozwany przestał spłacać kredyt na przełomie 2014/2015 roku. W tym okresie pozwany miał problemy z zachowaniem płynności finansowej z uwagi na mniejszą ilość zamówień publicznych. Pozwany od 2007 r. prowadzi firmę budowlaną i w chwili obecnej zatrudnia dwóch pracowników. Firma zajmuje się budową zew. sieci (...) K.. Pozwany oprócz w/w kredytu posiada również kredyt hipoteczny, którego rata wynosi 2.100 zł. Kredyt ten jest spłacany na bieżąco. W 2016 r. pozwany z działalności gospodarczej osiągnął mniejszy dochód niż w 2017 r. Obecnie firma pozwanego prosperuje lepiej. Pozwany ma zapewnioną ciągłość pracy do końca kwietnia 2018 r. Pozwany kontaktował się z pracownikami powoda w sprawie restrukturyzacji długu i uzyskał informację, że na każdym etapie możliwym będzie podpisanie porozumienia w tej sprawie, nawet po wydaniu wyroku (k. 76).

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie: zeznań pozwanego M.

P. (k. 75), dokumentów: umowy nr (...) kredytu P. (k.17 -22), informacji o zadłużeniu z dnia 20.12.2016 r. (k.23), wypowiedzenia umowy z dnia 16.05.2016 r. (k. 56), potwierdzenia odbioru (k. 57 -58), nakazu zapłaty z dnia 06.03.2017 r. (k.4), sprzeciwu od nakazu zapłaty (k. 6), postanowienia z dnia 11.05.2017 r. (k. 8), wyciągu z ksiąg bankowych nr (...) (k.25).

Sąd uznał za szczere zeznania pozwanego, albowiem nie znalazł podstaw by odmówić im przymiotu wiarygodności.

Zebrany materiał dowodowy nie budził wątpliwości Sądu, dlatego też Sąd dał mu wiarę.

Sąd zważył, co następuje:

Podstawę żądania powoda stanowi art. 69 ust. 1 prawa bankowego z dnia 29 sierpnia 1997 r. (Dz.U.2017.1876 t.j.), zgodnie z którym przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Na wstępie rozważań prawnych zaznaczyć należy, iż w niniejszej sprawie stan faktyczny, co do wysokości zadłużenia i konieczności jego spłaty przez pozwanego był pomiędzy stronami bezsporny. Pozwany uznał powództwo w całości i wniósł jedynie o rozłożenie jego zadłużenia na raty.

Zgodnie z treścią art. 213 § 2 k.p.c. Sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

Pozwany nie kwestionował faktu, iż zawarł umowę kredytu z powodem Bank (...) S.A. w W.. Przyznał również, iż nie wywiązał się z zaciągniętego zobowiązania, wskazując, że w tym okresie jego firma nie miała tyle pracy, była zmniejszona ilość zamówień publicznych i stąd miał problem w zachowaniu płynności finansowej.

Z treści art. 229 k.p.c. wynika, że nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości. Za " fakty przyznane" rozumie się w nauce i praktyce fakty twierdzone przez jedną stronę i potwierdzone, jako zgodne z prawdą, przez stronę przeciwną w drodze wyraźnego oświadczenia wiedzy (przyznania) złożonego w toku (w każdym stadium) postępowania.

W ocenie Sądu uznanie powództwa przez pozwanego jest skuteczne, albowiem nie stoi w sprzeczności z prawem ani zasadami współżycia społecznego, nie zmierza również do obejścia prawa.

Mając powyższe na uwadze, w oparciu o dowody przedstawione przez powoda oraz oświadczenie pozwanego Sąd uwzględnił powództwo - wobec uznania roszczenia - i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 80.421,74 zł (osiemdziesiąt tysięcy czterysta dwadzieścia jeden złotych siedemdziesiąt cztery grosze) z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP, ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi od kwoty 74.459,65 zł (siedemdziesiąt cztery tysiące czterysta pięćdziesiąt dziewięć złotych sześćdziesiąt pięć groszy) od dnia 28 grudnia 2016 roku do dnia zapłaty.

Sąd nie uwzględnił wniosku pozwanego o rozłożenie na raty należności wynikającej z zadłużenia nr kredytu P. nr (...) na kwotę 80.421,74 zł.

Według art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenia, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia. Przepis art. 320 k.p.c. obok charakteru proceduralnego ma także - mimo zamieszczenia go w kodeksie postępowania cywilnego - cechy normy materialno-prawnej. Uprawnia on bowiem sąd do modyfikacji treści łączącego strony stosunku zobowiązaniowego, dając sądowi możliwość orzekania o sposobie spełnienia świadczenia w sposób bardziej dogodny dla zobowiązanego, aniżeli wynikałby to z regulacji prawno-materialnej. Sąd rozkładając na raty należne wierzycielowi świadczenie dokonuje modyfikacji dotychczasowego stosunku cywilno-prawnego łączącego strony. Uprawnienia do rozłożenia zasądzonych świadczenia na raty przysługuje sądowi w szczególnie uzasadnionych wypadkach, a więc w sytuacjach w których ze względu na stan majątkowy, rodzinny czy zdrowotny spełnienie zasądzonych świadczenia byłoby dla pozwanej niemożliwe do wykonania lub w każdym razie bardzo utrudnione i narażałoby go na niepowetowane szkody. Trudności w spełnieniu świadczenia mogą być obiektywne bądź subiektywne, w tym spowodowane działaniem samego dłużnika. (porównaj: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 kwietnia 2015 r. II CSK 409/14, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 kwietnia 2014 r.

V CSK 302/13, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 kwietnia 2015 r. II CSK 383/14, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 14 marca 2014 r. I ACa 1239/13.)

Przepis art. 320 k.p.c. określa zatem szczególną regułę wyrokowania, dotyczącą przedmiotu orzekania, dającą sądowi możliwość uwzględnienia także interesu pozwanej w zakresie czasu wykonania wyroku, a interesu powoda, przez uniknięcie bezskutecznej egzekucji. Ze swej istoty norma ta ingeruje w słuszne prawa wierzyciela odsuwając termin, od którego uprawniony może egzekwować swoje prawo w drodze przymusu (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 kwietnia 2014 r. V CSK 302/13).

Ochrona, jaką zapewnia dłużnikowi art. 320 k.p.c. wymaga jednak uwzględnienia wszystkich okoliczności sprawy, w tym uzasadnionego interesu podmiotu inicjującego proces. Decydując o rozłożeniu zasądzonego w wyroku świadczenia na raty należy odpowiednio wyważyć interesy obu stron. Rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty ma jednak ten skutek, że wierzycielowi nie przysługują odsetki od ratałnych świadczeń za okres od daty wyroku do daty płatności poszczególnych rat (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego - zasada prawna z dnia 22 września 1970 r., III PZP 11/70, OSNC 1971, Nr 4, poz. 61).

W niniejszej sprawie, w ocenie Sądu wniosek pozwanego o rozłożenie na mocy art. 320 k.p.c. zasądzonego roszczenia na raty nie mógł być uwzględniony. Pozwany w postępowaniu nie wykazał szczególnych okoliczności w postaci problemów rodzinnych czy zdrowotnych. Rozłożenie na raty należności związanej z kredytem, który został zaciągnięty przez pozwanego i nie spłacony byłoby w istocie jakby ponownym udzieleniem kolejnego kredytu. Sąd musi brać pod uwagę również interes i ochronę wierzyciela (por.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 kwietnia 2015 r., II CSK 409/14, L.). Podobne stanowisko zajął Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 18 marca 2015 r. wydanym w sprawie I ACa 1322/14, w którym wskazał, że ochrona jaką zapewnia pozwanemu dłużnikowi art. 320 k.p.c. nie może być stawiana ponad ochronę wierzyciela w procesie cywilnym (Legalis numer 1229793). Pozwany nie wywiązał się ze spłaty kredytu, którego istota polegała na tym, że trzeba było go w ratach spłacać, Sąd nie znalazł zatem podstaw aby dodatkowo rozkładać zobowiązanie pozwanego na raty w wyroku. Ponadto należy wskazać, iż od chwili wytoczenia powództwa pozwany nie zapłacił nawet w części należności dochodzonych pozvem. Pozwany zaciągając określone zobowiązania kredytowe powinien się liczyć z koniecznością ich terminowego regulowania. Brak jest szczególnych okoliczności uzasadniających uwzględnienie takiego wniosku. Przepis ten może być stosowany jedynie w wypadkach "szczególnie uzasadnionych", tzn. wyjątkowych. Zdaniem Sądu meriti należy przyjąć, że owe "szczególne okoliczności" zachodzą wówczas, kiedy natychmiastowe wykonanie wyroku byłoby rażąco sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, np. jeżeli ze względu na stan majątkowy, zdrowotny, rodzinny - niezwłoczne spełnienie świadczenia lub jednorazowe spełnienie zasądzonego świadczenia przez pozwanego byłoby niemożliwe, bardzo utrudnione lub narażałoby pozwanego albo jego bliskich na niepowetowaną szkodę. Ze względu na wyjątkowy charakter tego przepisu, nie można do niego stosować wykładni rozszerzającej lecz musi być on interpretowany ściśle. W żadnej bowiem mierze interesy wnioskującego o rozłożenie należności na raty nie mogą przewyższać interesu podmiotu inicjującego proces (por.: wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 22 października 2015 r., I ACa 487/15). Posiłkową kwestią jest okoliczność iż wierzyciel sam może wyrazić zgodę na rozłożenie zobowiązania na raty. Wierzyciel ma interes prawny w tym aby odzyskać dług. Pozwany wskazał, iż kontaktował się z Centrum Restrukturyzacji i Windykacji (...) w Ł. i tam zapewniono go że na każdym etapie będzie możliwość podpisania porozumienia nawet po wyroku. A zatem okoliczność iż Sąd nie rozłożył zobowiązania na raty nie oznacza że wierzyciel w tym zakresie nie podpisze w tej sprawie porozumienia z pozwanym.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.016,06 zł tytułem kosztów procesu, na którą złożyła się kwota 1.006,00 zł opłaty sądowej od pozwu oraz kwota 10,06 zł tytułem kosztów opłaty manipulacyjnej (punkt 3 wyroku).

Angelika Lewandowska